

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Γιατί σ' εμένα;

Διηγήματα

ΚΕΔΡΟΣ

Βασίλειος Χριστόπουλος: *Γιατί σ' εμένα;*

ISBN 978-960-04-4949-5

Επιμέλεια-Διόρθωση: Μαρία Σπανάκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© Βασίλειος Χριστόπουλος, 2018

e-mail: vaschristop@yahoo.gr

© Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2018

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

ΚΛΑΔΕΜΕΝΕΣ ΚΟΥΤΣΟΥΠΙΕΣ

Τα πρόσωπα στα διηγήματα (πρόσωπα της Εσπερίας και της Πάτρας) αποτελούν μυθοπλαστική επινόηση του συγγραφέα. Καμία σχέση δεν έχουν με πραγματικά πρόσωπα και καταστάσεις. Κάθε ομοιότητα είναι εντελώς τυχαία.

Ποτέ μη λες ποτέ

Περπατώ αργά στον εμπορικό πεζόδρομο της Εσπερίας· αυτόν με τις στοές, τα θορυβώδη καφέ και τα εμπορικά πολυτελείας. Νωρίς το απόγευμα. Η κίνηση είναι ακόμα περιορισμένη. Ο καιρός, παρά τον προχωρημένο Νοέμβριο και τον γκρίζο ουρανό, είναι γλυκός. Ο ηλικιωμένος μουσικός έχει ήδη πάρει τη θέση του. Βρίσκεται αναπαυτικά καθισμένος σε ένα ξύλινο παγκάκι. Πρέπει να είναι γύρω στα εξήντα. Με το ακορντεόν κολλημένο πάνω του πλημμυρίζει τον πεζόδρομο με όμορφες μελωδίες. Από τη δεξιοτεχνία του καταλαβαίνεις πως έχει κάνει σοβαρές σπουδές στη μουσική. Προφανώς σε κάποια χώρα της ανατολικής Ευρώπης, την εποχή του κομμουνισμού.

Στέκομαι όρθιος πίσω από μια κολόνα της στοάς και τον παρατηρώ. Δείχνει σιγουριά και οι κινήσεις του αποπνέουν μια αρχοντιά. Ένας μετανάστης, επαγγελματίας μουσικός του δρόμου.

Παρά το ότι η κίνηση είναι περιορισμένη, η δουλειά φαίνεται να πηγαίνει καλά. Σχεδόν όλοι οι λιγοστοί περιπατητές κοντοστέκονται. Ακούνε για λίγο και αμέσως

ρίχνουν πρόθυμα τον οβολό τους. Το τετράγωνο κουτί, που βρίσκεται μπροστά του στον πεζόδρομο, κάθε τόσο κουδουνίζει ηχηρά. Πρέπει να είναι σιδερένιο. Σε κάθε κουδούνισμα ο μουσικός κουνάει αργά το κεφάλι και ένα αγνό χαμόγελο φωτίζει το ευγενικό πρόσωπό του.

Δείχνει να έχει βρει τον τρόπο να επιβιώνει αξιοπρεπώς, σκέφτομαι με κάποια ζήλεια. Αν γνώριζα ένα μουσικό όργανο, ένα ακορντεόν, ένα σαξόφωνο, όργανα που ταιριάζουν στη μουσική του δρόμου... Ίσως αυτή η δουλειά να αποτελούσε μια λύση και για μένα.

Στη μουσική, παρά τις κατά καιρούς προσπάθειές μου, δεν προχώρησα. Και, δυστυχώς, όχι μόνο στη μουσική. Το παράπονό μου είναι πως πολλές φορές είχα προσπαθήσει. Άλλοτε ακορντεόν και άλλοτε σαξόφωνο. Γρήγορα, όμως, εγκατέλειπα την προσπάθεια. Από το να τρέχω στα ωδεία να τη μελετώ και να κοπιάζω, προτιμούσα να τη απολαμβάνω ακούγοντάς την.

Λίγα μέτρα πιο πέρα, στον ίδιο πεζόδρομο, ένας λιπόσαρκος ζητιάνος είναι διπλωμένος στα δύο. Το πιγούνι του είναι ακουμπισμένο στα γόνατά του. Το πρόσωπό του, που το κρατά όρθιο, φαίνεται ευγενικό και νεανικό. Παρά τα γκριζα μαλλιά και γένια, δεν πρέπει να είναι πάνω από πενήντα χρονών. Κάθεται στο δεύτερο πέτρινο σκαλοπάτι ενός εγκαταλελειμμένου νεοκλασικού. Οι καρφωμένες στα παράθυρα του ισογείου σανίδες και η χοντρή αλυσίδα στην κεντρική πόρτα μαρτυρούν ότι το σπίτι είναι ακατοίκητο. Κανείς δεν πρόκειται να τον ενοχλήσει.

Δίπλα του είναι ακουμπισμένο ένα δεκανίκι. Η παρουσία του υποδηλώνει πως ο ζητιάνος έχει κάποιο πρόβλημα αναπηρίας. Στο πρώτο σκαλοπάτι έχει ακουμπήσει το κουτί της ζητιανιάς του. Φαίνεται ντόπιος, δηλαδή Έλληνας, το πολύ να είναι Έλληνας Ρομά.

Ο ζητιάνος κοιτάζει με επίμονο βλέμμα τους περαστικούς και συχνά μιλά ή, πιο σωστά, μουρμουρίζει κάτι μελωδικό. Προσέχω τη μελωδία του. Δεν λέει «βοηθήστε» ή κάτι παρόμοιο, αλλά μοιάζει με έναν δικό του μελωδικό αυτοσχεδιασμό. Καταλαβαίνω πως είναι ο προσωπικός του τρόπος να τονίζει την παρουσία του και ταυτόχρονα να περνάει ο ίδιος ευχάριστα.

Το κουτί είναι χάρτινο και ο ήχος από τα κέρματα είναι πνιχτός, σχεδόν δεν ακούγεται. Από τη συχνότητα όμως με την οποία οι περαστικοί τον πλησιάζουν, σκύβουν ελαφρά και αφήνουν το μεταλίκι τους, καταλαβαίνω πως πρέπει να βγαίνει το μεροκάματο.

Με μια εφημερίδα μπροστά μου να με κρύβει από το οπτικό του πεδίο, κάθομαι στο καφέ. Βρίσκομαι ακριβώς απέναντί του. Παρατηρώ με προσοχή τη συμπεριφορά του. Καταλήγω στο συμπέρασμα πως από ελάχιστους περιπατητές περνάει απαρατήρητος. Δείχνει έμπειρος στη δουλειά του. Ίσως και να την έχει σπουδάσει σε κάποιο κρυφό σχολείο ζητιανιάς. Άραγε υπάρχουν τέτοια;

Ρίχνω μια ματιά στα γυμνά κλαριά των δέντρων με τα μαραμένα φύλλα. Το θερμό κίτρινο χρώμα τους, μέσα στο γλομό φως του απογεύματος, γίνεται ακόμη πιο ζωηρό.

Οι λιγοστοί διαβάτες που διασχίζουν με το πάσο τους τον πεζόδρομο συζητούν χαμηλόφωνα. Οι κουβέντες τους με τυλίγουν σαν ένας υπνωτικός ψίθυρος. Κλείνω τα μάτια και αφήνομαι στον θόρυβο των τακουνιών τους. Στην άναρχη ατονικότητα που δημιουργούν. Πρέπει να 'ναι η μουσική των γυναικείων τακουνιών πάνω στον πλακοστρωμένο δρόμο.

Τακ-τακ, τακ-τακ-τακ, τακτάκ...

Αυτή η μουσική με οδηγεί πίσω, βαθιά στο παρελθόν. Στο σχολείο της ζητιανιάς του γνωστού μυθιστορηματός του Καρκαβίτσα. Βρέθηκα στα Κράβαρα της ορεινής Ναυπακτίας, στο σχολείο του γερο-δάσκαλου Τζιριτόκωστα. Στέκεται όρθιος σε ένα υπαίθριο πλάτωμα, με τον ανοιξιάτικο αέρα να ανεμίζει τα κουρέλια του. Διδάσκει νεαρούς μαθητευόμενους ζητιάνους. Όλα μικρά παιδιά. Στο αυτοσχέδιο σχολείο του τα παιδιά, καθισμένα σε πάγκους και πεζούλια, τον παρακολουθούν με θαυμασμό. Είναι ντυμένα με τα ρούχα της μελλοντικής δουλειάς τους. Ανάμεσά τους βρίσκομαι κι εγώ, ντυμένος ανάλογα. Κάθονται πάνω σε μια πελεκημένη πέτρα.

– Η πατρίδα είναι φτωχή. Πέτρα και βουνό. Λίγοι μπορούν να ζήσουν καλλιεργώντας γη και μεγαλώνοντας ζώα. Οι περισσότεροι φεύγουν. Να δουλέψουν αλλού. Άλλοι στην οικοδομή και άλλοι στη ζητιανιά. Εγώ σας διδάσκω τη ζητιανιά. Όσοι θέλετε την οικοδομή, να πάτε να τη μάθετε αλλού. Σε μαστόρους. Να σας πίνουν το αίμα. Στο τέλος, αν είστε τυχεροί, μπορεί και να σας πάρουν

στη δουλειά. Διαφορετικά, θα πεινάσετε. Θα σας μείνουν τα καλέμια και τα μυστριά άχρηστα στα χέρια. Έκανε παύση, βάδισε μερικά βήματα να ξεμουδιάσει και συνέχισε: Με τη ζητιανιά, να το θυμάστε, ο ζητιάνος ποτέ δεν θα πεινάσει. Αρκεί να γυρίζει στους δρόμους. Να στέκεται στα σταυροδρόμια. Και να έχει απλωμένο χέρι.

– Αυτά που λες, γέρο, είναι για παλιά. Μίλα για το σήμερα, πετάχτηκε κάποιος.

Και αυτός ο κάποιος ήμουν εγώ.

– Σήμερα... σήμερα. Ούτε ψύλλος στον κόρφο σας σήμερα, απάντησε ο γέρος με ένα χαμόγελο κακίας.

– Γιατί, γέρο;

– Υπάρχουν ενάμισι εκατομμύριο άνεργοι. Από το ταμείο ανεργίας παίρνουν επίδομα μόνο οι εκατόν πενήντα χιλιάδες. Οι υπόλοιποι πώς θα τη βγάλουν; Κάποιος άνεργος, αν σταθεί τυχερός, μπορεί να βρει μια δουλειά. Και κάποιος νέος να πάρουν τον δρόμο της ξενιτιάς. Οι υπόλοιποι, όμως, πώς θα ζήσουν; Κάποιοι επιτήδειοι συνεχίζουν να διδάσκουν τελειωμένες δουλειές. Την οικοδομική, τη δικηγορία, τη δημοσιογραφία. Πεθαμένα επαγγέλματα. Μόνο το επάγγελμα που σας μαθαίνω εγώ είναι ζωντανό. Λίγα, ναι, λίγα. Αλλά θα τα βγάλεις και θα ζήσεις. Και πάντα άκοπα. Αρκεί να μην έχεις σηκωμένη ψηλά τη μύτη σου, χα, χα, χα.

Το δυνατό γέλιο του γέρου με επανέφερε στην πραγματικότητα. Έχει νυχτώσει. Τα φώτα του πεζόδρομου έχουν ανάψει. Οι βιτρίνες των καταστημάτων φωτίζονται

εκτυφλωτικά. Η κίνηση είναι πυκνή. Ο εμπορικός δρόμος σφύζει από ζωή. Το βλέμμα μου ψάχνει απέναντι τον ζητιάνο. Με ανακούφιση τον βλέπω να βρίσκεται στη θέση του. Παρακολουθώ για λίγο τη δουλειά του, δείχνει να τα πηγαίνει καλά. Οι περαστικοί πλησιάζουν, αφήνουν το νόμισμά τους και απομακρύνονται βιαστικοί. Το κουτί που τώρα βρίσκεται μπροστά στα πόδια του το ακούω κάθε λίγο να κουδουνίζει. Σκέφτομαι πως η στάθμη των νομισμάτων πρέπει να έχει ανέβει. Γιατί, όμως, δεν τα αποσύρει, γιατί αφήνει το κουτί του γεμάτο; αναρωτιέμαι. Δεν φοβάται μήπως κάποιος του το αρπάξει;

Γεμίζω από την κανάτα ένα ποτήρι νερό και τον πλησιάζω.

– Να σε φιλέψω ένα νερό;

Σηκώνει το κεφάλι από τα γόνατα και με κοιτάζει στα μάτια. Παίρνει αμίλητος το νερό και το πίνει με ηρεμία.

– Θες έναν καφέ;

– Μπα, τώρα είναι ώρα δουλειάς.

– Πώς πάει; ρωτάω διστακτικά.

Κουνάει το κεφάλι αμφίσημα χωρίς να μου απαντήσει.

– Βγαίνει; επιμένω.

Χαμογελάει, έχει ένα γλυκό χαμόγελο. Κάνει σαν να μην κατάλαβε.

– Βγαίνει το μεροκάματο; επιμένω ανόητα.

Με κοιτάζει καχύποπτα και ύστερα από σκέψη απαντάει:

– Ο κοσμάκης δεν ξεχνάει τον ζητιάνο.

Ρίχνω μια ματιά στο κουτί του. Πράγματι, ο πάτος του είναι καλυμμένος από ένα παχύ στρώμα νομισμάτων. Θέλω να του πω να τα κρύψει και να αφήσει πέντ' έξι δεκαράκια, για πυτιά, αλλά διστάζω και επιστρέφω στη θέση μου.

Είμαι άνεργος για δεύτερη χρονιά και δεν ξέρω αυτή η καταραμένη ανεργία πόσο ακόμη θα κρατήσει. Τον τελευταίο ενάμιση χρόνο ψάχνω για μια οποιαδήποτε δουλειά. Θα συνεχίσω να ψάχνω. Έχω αποφασίσει πως σε καμιά δεν θα πω όχι. Εκτός βέβαια από μουσικός του δρόμου. Δεν έμαθα μουσική, δεν κατάφερα να παίζω κάποιο όργανο. Τώρα πια μου είναι δύσκολο να μάθω. Και, σίγουρα, εκτός από τη ζητιανιά. Δεν την έμαθα από μικρός, και τώρα στα πενήντα μου φαίνεται αδύνατον να τη συνηθίσω. Σκέφτομαι, όμως: Ποτέ μη λες ποτέ.

Πώς να εξαφανιστεί

Το μεσημέρι της Μεγάλης Δευτέρας περίμενε από τη Θεσσαλονίκη τον Θέμη, τον δεκατριάχρονο γιο του.

Τη νύχτα της Κυριακής των Βαΐων κοιμήθηκε στον ξενώνα φιλοξενίας. Δικαιούται να κοιμάται εκεί μια φορά τον μήνα, και είχε κανονίσει να κοιμηθεί την παραμονή της συνάντησής τους. Το πρωί έκανε μπάνιο – είχε να πλυθεί είκοσι μέρες – και έβγαλε από τον σάκο του τα πιο καθαρά του ρούχα. Ήπιε καφέ και πήρε πρωινό στην τραπεζαρία.

Κατά τις έντεκα, χωρίς τον σάκο του, βγήκε από τον ξενώνα. Κάτω από έναν ζεστό απριλιάτικο ήλιο ξεκίνησε με τα πόδια για τον σταθμό των ΚΤΕΛ. Είχε αρκετό χρόνο μέχρι την άφιξη του γιου του και περπατούσε αργά. Ήταν ευκαιρία να σκεφτεί, να επανεκτιμήσει τις αποφάσεις του και τις συνέπειές τους.

Η καμπάνα κάποιας κοντινής εκκλησίας του θυμίζει συνέχεια πως βρισκόμαστε στη Μεγάλη Εβδομάδα. Τα περισσότερα καταστήματα είναι φωτισμένα και, παρά

την κρίση, η κίνηση δείχνει να έχει ζωηρέψει. Μια μητέρα σέρνει από το χέρι δύο δεκάχρονα, μάλλον τρέχει να τους ψωνίσει. Ένας νεαρός πατέρας με μια μπάλα στο ένα χέρι κρατά με το άλλο τον πεντάχρονο γιο του. Βαδίζουν γελώντας και κουβεντιάζοντας. Μάλλον πηγαίνουν στην παιδική χαρά. Μια τσιγγάνα με ένα μωρό στην αγκαλιά τον παίρνει από πίσω, κάτι του μурμουρίζει. Ούτε που την ακούει.

Πάντα οι μέρες αυτές του φέρνουν μια μελαγχολία. Αυτό το πρωινό όμως αισθάνεται κάτι πολύ παραπάνω – αισθάνεται καταραμένος. Μπαίνει στον τρίτο χρόνο της ανεργίας και, αντί να το έχει συνηθίσει, το βάρος στο στήθος του μεγαλώνει σταθερά, όπως σταθερά μεγαλώνει και ο γιος του.

Ντρέπεται να δει τη μάνα του και έχει ξεκόψει από το πατρικό. Ο πατέρας του έχει πεθάνει – ευτυχώς, να μη δει την κατάντια του. Ξέκοψε και από κάτι θειάδες. Στην πρώην γυναίκα του, που με τον νέο της σύζυγο και τον Θέμη μένουν στη Θεσσαλονίκη, έχει δύο χρόνια να στείλει διατροφή για τον γιο του, όπως έχει αποφασίσει το δικαστήριο. Ευτυχώς, η πρώην το πήρε απόφαση και δεν τον ενοχλεί πια. Από τον γιο του όμως πώς να ξεκόψει;

Συνεχίζει με κάποια σοφίσματα να τον βλέπει τρεις φορές τον χρόνο· κάποια πενθήμερα, Πάσχα και Χριστούγεννα, και ένα δεκαήμερο το καλοκαίρι, σύνολο δηλαδή είκοσι μέρες. Τα προηγούμενα Χριστούγεννα για να τον φιλοξενήσει είχε στήσει ολόκληρο θέατρο. Ζήτησε τη

βοήθεια μιας παλιάς του φίλης. Έκαναν το ζευγάρι, και η καλή φίλη πρόσφερε φιλοξενία και στους δύο. Αυτή τη φορά όμως, όσο κι αν προσπάθησε, δεν μπόρεσε να βρει μια λύση. Δες και οι φίλοι και οι φίλες έχουν εξαφανιστεί, λες και η μάνα του έχει κι αυτή πεθάνει. Όλα είναι στη θέση τους και όλοι δηλώνουν πρόθυμοι να βάλουν ένα χεράκι, αλλά αυτός δεν θέλει βοήθεια από κανέναν. Το μόνο που θέλει είναι να εξαφανιστεί.

Τις τελευταίες μέρες αυτό ακριβώς το ζήτημα τον απασχολεί: πώς να εξαφανιστεί από τη ζωή του γιου του.

Όσο κι αν του είναι δύσκολο, πρέπει να βρει έναν τρόπο να καταφέρει να θέσει το σχέδιό του σε εφαρμογή. Και ο Θέμης πρέπει να το πάρει απόφαση ότι δεν έχει πατέρα. Αυτό μάλιστα πρέπει να γίνει άμεσα, πριν συμβεί το μοιραίο, πριν δηλαδή το παιδί καταλάβει τι συμβαίνει. Πιστεύει πως έτσι θα μπορέσει να απαλλαγεί από την ντροπή που νιώθει απέναντι στον γιο του. Και πως τότε το βάρος στο στήθος θα μειωθεί.

Αν βέβαια κάποτε τα πράγματα αλλάξουν, τότε θα εμφανιστεί και πάλι. Αλλά τότε δεν θα είναι άνεργος και άστεγος.

Είχε σκεφτεί να του πει ψέματα, ότι θα έφευγε για Κρήτη, ότι δήθεν βρήκε εκεί κάποια δουλειά. Ίσως στην Κρήτη με τα πολλά τουριστικά κυκλώματα, αν αποφάσιζε να πάει, θα μπορούσε να επιβιώσει. Φοβάται όμως πως ο Θέμης θα του ζητήσει το καλοκαίρι να τον επισκεφθεί και να κάνουν μαζί διακοπές. Τελικά κατέληξε να του πει πως

θα πάει στη Γερμανία. Να δουλέψει για δύο τρία χρόνια, που μπορεί να γίνουν και πέντε. Θα του υποσχεθεί πως θα του τηλεφωνεί όσο πιο συχνά γίνεται. Μόνο που θα πρέπει να του τηλεφωνεί από σταθερό ή κινητό με απόκρυψη, να μην καταλάβει το παιδί ότι ο πατέρας του βρίσκεται στην Ελλάδα.

Κι όλα αυτά πρέπει να του τα πει ψύχραιμα και πειστικά. Χωρίς η φωνή του να σπάσει.

Περπατά με αργό βήμα προς τον σταθμό των ΚΤΕΛ χωρίς να βιάζεται. Ο Θέμης θα φτάσει κατά τις δύο. Έρχεται να μείνει μαζί του μέχρι το Μεγάλο Σάββατο και μετά θα επιστρέψει στη Θεσσαλονίκη να κάνει Πάσχα με τη μάνα του. Παρά τους φόβους και τις αμφιβολίες του, το έχει αποφασίσει. Θα του ανακοινώσει πως το ίδιο βράδυ θα φύγει ξαφνικά για τη Γερμανία. Θα του πει πως έλαβε μια επείγουσα πρόσκληση που δεν σηκώνει αναβολή. Θα του δικαιολογηθεί πως δεν τον ενημέρωσε γιατί είχε μεγάλη ανάγκη να βρεθούνε, έστω και για μερικές ώρες. Τον έχει πονέσει, θα του πει. Και αργά το απόγευμα θα τον βάλει πάλι στο λεωφορείο για το ταξίδι της επιστροφής. Ελπίζει μόνο ο Θέμης να έχει μαζί του λίγα χρήματα.

Όταν είδε τον γιο του να κατεβαίνει από το λεωφορείο η καρδιά του άρχισε να χτυπάει δυνατά. Αυτό το παλικάρι ήταν μόνο δεκατριών χρονών; Μοιάζει πραγματικό αντράκι.

Αγκαλιάστηκαν ζεστά. Φορτώθηκε το σακίδιο του γιου του και, κάτω από τον ήλιο που έκαιγε σαν να ήταν καλοκαίρι, άρχισαν να περπατούν προς το καφενείο του σταθμού. Κάτω από τη μεγάλη λεύκα είχε εντοπίσει κάποια τραπεζάκια άδεια. Μακριά από τους λιγοστούς θαμώνες, να είναι μόνοι τους. Έπιασε τον γιο του από το χέρι να τον οδηγήσει σε ένα μοναχικό τραπέζι ενώ σκεφτόταν πώς να ξεκινήσει το παραμύθι του.

Ξαφνικά ο Θέμης τού έσφιξε το χέρι και τον υποχρέωσε να σταματήσει.

– Πατέρα, δεν χρειάζεται να κρύβεσαι, του είπε με σταθερή φωνή.

– Τι εννοείς; ρώτησε ανήσυχος.

– Ξέρω τις δυσκολίες σου και σου προτείνω να ανέβουμε μαζί στη Θεσσαλονίκη.

– Να κάνουμε τι;

– Μένω μόνος στο υπόγειο του διώροφου. Το έχω όλο για πάρτη μου. Θα μένουμε μαζί. Θα με βοηθάς στα μαθήματα. Θα φροντίζεις και τον κήπο. Μπορείς, αν θέλεις, να κάνεις και κάποια μεροκάματα στη γειτονιά. Μέχρι να βρεις κάτι καλύτερο. Τι λες; Το έχω συζητήσει με τη μαμά και τον άντρα της. Δεν έχουν αντίρρηση.

Αμίλητος και ταραγμένος, με τα βήματά του να τρέμουν, κατάφερε να οδηγήσει τον γιο του στο μοναχικό τραπεζάκι. Κάθισαν, και, όταν συνήλθε, άρχισε να σκέφτεται την πρότασή του. Έπρεπε να ξεκινήσει τη ζωή του από την αρχή και να τη στήσει πάνω στην αλήθεια. Πάνω

στις επιλογές που είχε. Και ο Θέμης του πρόσφερε μία σίγουρη επιλογή.

Κάτω από τον ίσκιο της λεύκας για πρώτη φορά συζήτησαν όχι σαν πατέρας με γιο, αλλά σαν δυο άντρες. Ύστερα από λίγο τα συμφώνησαν. Να βαδίσουν μαζί τον ίδιο δρόμο για όσο χρειαστεί.

Το απόγευμα πήγαν μαζί στο κέντρο φιλοξενίας και πήρε τον σάκο του. Μετά μπήκαν στο λεωφορείο για Θεσσαλονίκη. Ευτυχώς, ο Θέμης είχε χρήματα και για τα δύο εισιτήρια.